

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ ל' - חֻלְק כ"א

קוֹנְטֵרְס 891

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

השפעות הרשב"י

ז

דלמוד הזוהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וז"ל: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאאות הרבה הוא חשוב לפני הקב"ה כדכתיב ודגלו עלי אהבה ופרשו חז"ל ודלוגו עלי אהבה, עפ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זי"ע מאור עינינו בעל "הפסא מלך" דלמוד הזוהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכף החיים (סימן קנ"ה סקי"ב), וז"ל: ה"כסא מלך" (תקון מ"ג): כי למוד הזוהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שפן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקון ל' כתב (הפסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארך גלותא כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), פעם אחת בצער ממאה פעמים שלא בצער², וגם צער כבישת היצר נחשב ליסורים, ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא תורה שלמדתי באף נתקיימה לי.

[ג] כתב החפץ חיים בספר צפית לישועה - פרק א: וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך כעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקיים בנו בעוה"ר וסר מרע משתולל על הבריות, (פרשי" בסנהדרין צו ע"א ע"ב כל העולם אומרין עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ויראי ה' ימאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים כשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עוני ודוחק כל ימיהם, ומשארית עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עוניים ודוחקם למקומות הרחוקים שהפרנסה מצויה יותר בשביל חינוך בניהם לתורה ויראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

העולה מדברי רבותינו הפסא מלך והרי"ח הטוב זי"ע: דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלף שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה. ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר: דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אלף, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה, (למוד פשט בימי החול). ובחסורים כפול מאה, סך הכל לימוד זוהר הקדוש שעה בשבת שווה מאה מליון שנה תורה!!!! ושנה אחת כ' 28.000 שנה תורה. צא וחשב בלימוד הזוהר הקדוש בשבת, בכל שנה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקים את הפסוק "ועתה יגדל נא כח [כ"ח] ה".

בואו וראו: שעה אחת בשבת קדש שנה מאה מליון שנה תורה, ועוד נחשב כמו שמחדשים חדושים בתורה, וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ובכך כל אחד ימצא תקון ונחת לנשמתו.

החלש יאמר גבור אני

הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שווה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה, [כמו 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים¹], וכך יקויים בנו דברי הנביא

---

[1] ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: מה ה' אלוךך שואל מעמך כי אם ליראה... אל תקרי מה אלא מאה. שבלמוד שעה אחת זוה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר שעות ביום

ומשום שהיא יום רביעי לשלשת העמודים האחרים, נאמר ברביעי את המעשה שלה, שהרי הקטינה את עצמה ונחשף אורה, ועל זה לבתולה יש קיום ברביעי, להראות (סיום) קיום בלבנה.

והיום שהוא שבתולה נשאת ברביעי ויש לה קיום למטה, הפרוז עומד למעלה וקורא: (מיכה ח) אל תשמחי איבתי לי כי נפלתי קמתי. ועל זה, ביום הנפילה קימה משמע, שכתוב כי נפלתי קמתי.

ויאמר אלהים יהי מארת - חסר, משום שנתן מקום לצד האחר לשלט. ומכסה את אור הלבנה, כמו האגוז הזה, שהקלפה מכסה על המת בכל הצדדים, ומתחזקת הקלפה בחוץ, וכערלה על הברית. ומשום כך נחשף האור שלמעלה.

והיא אומרת, שחורה אני ונאנה בנות ירושלים. אל אותם האוכלוסים שלא היו בקשויטה באותם הפנימיים. לפנימיים שקשטו אותה אינה אומרת את זה. אלא כשיוצאת החוצה, לשאר האוכלוסים היא אומרת את זה.

לפנימיים שיודעים קשויטה, וקשטו אותה בכמה קשויטים עליונים, היא אומרת להם ישקני, כמה אני מתקנת פה לקבל נשיקות מן המלך. לאותם שבחוץ שאינם מפירים בקשויטה אומרת שהיא שחורה, מהצד של התחתונים, מצד ההכללה שלמעלה, כדי שלא ישגיחו בעין רעה לקטרג לתחתונים.

שהרי אין להם קנאה אלא בתחתונים. כשהתחתונים הם בעלוי, הם מקנאים להם יותר מהכל. ואם תאמר שאין בהם

ברביעי, דהא סיהרא רגלא רביעאה איהו בכורסייא עילאה. ובגין דאיהי יומא רביעאה גבי תלת קיימין אחרנין, אתמר ברביעאה עובדא דילה, דהא אזעירת גרמה, ואחשיף נהוראה. ועל דא בתולה אית לה קיומא ברביעאה, לאחזאה (סיום) קיומא בסיהרא.

וההוא יומא דבתולה נשאת ברביעי, ואית לה קיומא לתתא. פרוזא קיימא לעילא וקררי, (מיכה ח) אל תשמחי איבתי לי כי נפלתי קמתי. ועל דא, ביומא דנפילה קימה משמע, דכתיב כי נפלתי קמתי.

ויאמר אלהים יהי מארת (בראשית א יד), חסר, בגין דאתיהיב דוכתא לסטרא אחרא לשלטאה. וחפיא נהורא דסיהרא, כהאי אגוזא, דקליפה חפיא על מוחא בכל סטרין, ואתתקפת קליפא לבר, וכערלה על ברית. ובגין כך אתחשבת נהורא דלעילא.

והיא אומרת שחורה אני ונאנה בנות ירושלים, לגבי אינון אוכלוסין דלא הוו בקשויטה באינון פנימאי. לפנימאי דקשיטו לה, לא אמרת האי. אלא פד נפקת לבר, לגבי שאר אוכלוסין אמרת האי.

לפנימאי דידעי קישוטהא, וקשיטו לה בכמה קישוטיין עילאין, היא אמרת לון ישקני. כמה אנא מתקנת יאות, לקבל נשיקין ממלכא. לאינון דלבר דלא ידעי בקישוטהא, אמרת דאיהי שחורה, מסטרא דתתאי, מסטרא דכלילו דלתתא, בגין דלא ישגוחון בעינא בישא לקטרגא לתתאי.

דהא לית לון קנאה אלא בתתאי, דפד תתאי אינון בעילוויא, אינון מקנאן לון תמיר מפולא. ואי תימא, דלית בהו קנאה. בינייהו לית קנאה, אבל על אחרנין אית להו קנאה.

קִנְיָה - בִּינְיָהם אִין קִנְיָה, אִכְּל
עַל אַחֲרִים יֵשׁ לָהֶם קִנְיָה.
וּמִשּׁוּם שֶׁהִיא כְּמוֹ אִם עַל בְּנֵיהָ
עַל יִשְׂרָאֵל, אוֹתוֹ הַתְּקוּן יִפֶּה
וְנָאָה מִהַפֵּל, שֶׁהוּא מִצַּד שֶׁל
הַהִכְלָלָה שֶׁלְמִטָּה, שֶׁבְּשִׁבְלֵי
עוֹלָה לְמַעְלָה, מְעַלְמָה אוֹתוֹ
לְאוּכְלוּסְיָה שֶׁבְּחוּץ, כְּדִי שֶׁלֹּא
יִקְנְאוּ וְלֹא יִקְטְרוּ עַל יִשְׂרָאֵל.
וּמִשּׁוּם כֶּן, אֵל תְּרַאנִי שְׂאֲנִי
שֶׁחֲרַחֲרֹת, אֵל תְּסַפְּלוּן בַּתְּקוּן
הַזֶּה, מִשּׁוּם שְׂאֲנִי שֶׁחֲרַחֲרֹת.

וּבְכֹל הַתְּקוּנִים שֶׁלֶּה, אִין תְּקוּן
יִפֶּה וְנָאָה בְּעַלְוֵי לְעֻלוֹת לְקַדְשׁ,
פְּרִט לְאוֹתוֹ תְּקוּן מִצַּד הַהִכְלָלָה
שֶׁלְמִטָּה. וְכֵן זֶה הִיא אוֹמְרַת אֵל
אוּכְלוּסְיָה, וְלֹא אֵל אֶהוּבָה. וְעַל
זֶה אוֹמְרַת לָהֶם שֶׁחֹרָה אֲנִי
וְנֹאָה.

עוֹד, שֶׁחֹרָה אֲנִי מִן הַצַּד
שֶׁלְמִטָּה, וְנֹאָה מִן הַצַּד שֶׁלְכֶם,
אֲתֵן בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם, הֲרֵי הַתְּקוּן
שֶׁלִּי בְכֶם הוּא, שְׂאֲתֶם אוּכְלוּסִים
קְדוּשִׁים, וּמִשּׁוּם כֶּן לֹא תְּסַפְּלוּ
בְּאוֹתוֹ הַתְּקוּן שֶׁל צַד הַתְּחַתּוֹנִים.
וְהַבֵּל הוּא כְּמוֹ אִם עַל הַבְּנִים,
שֶׁכֶּמָּה מְקַטְרְגִים הֵם שְׁעוּמָדִים
שֵׁם, וְאִם יִסְתְּפְלוּ בְּאוֹתוֹ הַתְּקוּן
שֶׁל הַהִכְלָלָה שֶׁלְמִטָּה, כִּמָּה הוּא
נָאָה וְכִמָּה הִיא יִפֶּה לְעֻלוֹת בּוֹ
לְמַעְלָה, יִבְאוּ לְקַטְרֵג וְלִהְזַפִּיר
אֶת חֲטָאֵי יִשְׂרָאֵל. וּמְקַטְרְגִים
לָהֶם, וּמְעַפְּכִים אוֹתָהּ לְעֻלוֹת
לְמַעְלָה וְלִהְתַּחֲבֵר עִם בְּעֻלָּה.

וְעַל זֶה כְּאֶהְלִי קָדֵר - מִצַּד
הַתְּחַתּוֹנִים, כִּירִיעוֹת שְׁלֹמָה -
מִהַצַּד שֶׁלְכֶם. וּמִשּׁוּם כֶּן, אֵל
תְּרַאנִי שְׂאֲנִי שֶׁחֲרַחֲרֹת, אֵל
תְּסַפְּלוּן בִּי כָּלֵל, בְּשִׁבְלֵי אוֹתֶם
הַתְּקוּנִים שֶׁלִּי, שֶׁהֵם בְּצַד שֶׁל
הַתְּחַתּוֹנִים, שֶׁהֲרֵי בְּגִלְלָם נִזְוָף בִּי
הַשֶּׁמֶשׁ, וְאִינוּ בְּלִבְדוֹ, אֵלֹא בְּנֵי
אֲמֵי נַחְרוּ בִּי, אֲבוֹת הָעוֹלָם,
כִּשְׂרָאוֹ אֶת קְדוּתִי שֶׁמִּצַּד
הַתְּחַתּוֹנִים.

וּבְגִין דְּאִיהִי כְּאִמָּא עַל בְּנֵיהָ עַל יִשְׂרָאֵל,
הִהוּא תִּיקוּנָא שְׂפִירָא וְיָאָה מְכוּלָּא,
דְּאִיהוּ מְסֻטְרָא דְּכִלְיוֹ דְּלִתְתָּא, דְּבִגְיָנִיהָ
סְלֵקָא לְעִילָא, מְחַכְדָּא לִיהָ לְגַבֵּי אוּכְלוּסְיָהָ
דְּלִבְרָ, בְּגִין דְּלֹא יִקְנְאוּן וְלֹא יִקְטְרוּ עַלֵּיהּ
דְּיִשְׂרָאֵל. וּבְגִין כֶּן, אֵל תְּרַאנִי שְׂאֲנִי
שֶׁחֲרַחֲרֹת, לֹא תְּסַפְּלוּן בְּהֵאִי תִּיקוּנָא, בְּגִין
שְׂאֲנִי שֶׁחֲרַחֲרֹת.

וּבְכֹל תִּיקוּנֵי דִילָהּ, לִית תִּיקוּנָא שְׂפִירָא וְיָאָה
בְּעִילוּיָא, לְסְלֵקָא לְקוּדְשָׁא, בַּר הִהוּא
תִּיקוּנָא מְסֻטְרָא דְּכִלְיוֹ דְּלִתְתָּא. וְכֵן דָּא אֲמַרְת
לְגַבֵּיהָ אוּכְלוּסְיָהָ, וְלֹא לְגַבֵּי רַחֲמֵיהָ. וְעַל דָּא
אֲמַרְת לּוֹן, שֶׁחֹרָה אֲנִי וְנֹאָה.

תּוֹ. שֶׁחֹרָה אֲנִי מְסֻטְרָא דְּלִתְתָּא, וְנֹאָה
מְסֻטְרָא דִּילְכוּן, אֲתוּן בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם,
הָא תִּיקוּנָא דִּילִי בְכוּן אִיהִי, דְּאֲתוּן אוּכְלוּסִין
קְדִישִׁין. וּבְגִין כֶּן לֹא תְּסַפְּלוּן בְּהֵאִי תִּיקוּנָא
דְּסֻטְרָתָאִי.

וּבְכֹל אִיהוּ כְּאִמָּא עַל בְּנִין, דְּכִמָּה מְקַטְרְגִין
אִינוּן דְּקִימֵי הָתֵם, וְאִי יִסְתְּפְלוּ בְּהֵאִי
תִּיקוּנָא דְּכִלְיוֹ דְּלִתְתָּא, כִּמָּה אִיהוּ יָאָה וְכִמָּה
אִיהִי שְׂפִירָא לְסְלֵקָא בִּיהָ לְעִילָא, יִיתוּן
לְקַטְרֵגָא וְלֹא דְּכִרָא חוּבִיהוּן דְּיִשְׂרָאֵל. (דף 99
ב) וּמְקַטְרְגֵי לָהּ, וּמְעַפְּכֵי לָהּ לְסְלֵקָא לְעִילָא,
וְלֹא תְּחַבְּרָא בְּבְעֻלָּה.

וְעַל דָּא, כְּאֶהְלִי קָדֵר, מְסֻטְרָא דְּתְתָּאִי. כִּירִיעוֹת
שְׁלֹמָה, מְסֻטְרָא דִּילְכוּן. וּבְגִין כֶּן, אֵל
תְּרַאנִי שְׂאֲנִי שֶׁחֲרַחֲרֹת. לֹא תְּסַפְּלוּן בִּי כָּלֵל,
בְּשִׁבְלֵי אִינוּן תִּיקוּנֵי דִילִי, דְּאִינוּן בְּסֻטְרָא
דְּתְתָּאִי, דְּהָא בְּגִינֵיהוּן נְזִיף בִּי שְׁמִשָּׁא. וְלֹא
אִיהוּ בְּלַחֲדוּי, אֵלֹא בְּנֵי אֲמֵי נַחְרוּ בִּי, אֲבָהוּן
דְּעֻלְמָא, כִּד חֲמוּ קְדוּתָא דִּילִי מְסֻטְרָא
דְּתְתָּאִי.

ואם תאמר, נאָה הוא לומר כָּךְ?
כֵּן, שְׁהָרִי מִשְׁנֵי צְדָדִים יָפָה הוּא.
אָחַד בְּשִׁבְלֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם, שְׁלֹא
יִקְטָרְגוּ עַל יִשְׂרָאֵל בְּנֵיהָ, וְאֶחָד
שְׁלֹא יַעֲכֹבוּ עָלֶיהָ מַלְעָלוֹת,
לְהַתְחַבֵּר עִם בְּעָלָה וְלִקְחַת נַחַת,
שְׁהָרִי הַכֹּל בַּלְבָּנָה.

בְּזִמְן שֶׁהִיא מְכַסֶּה אוֹר הַלְבָּנָה,
הַשֶּׁמֶשׁ לֹא קָרְבָה אֵלֶיהָ, פָּרַט
לְחוּט אֶחָד שֶׁל חֹסֵד עֲלִיּוֹן
שֶׁנִּמְשָׁךְ עָלֶיהָ, וְזֶה כּוֹרֵה בְּאוֹתָהּ
קְלִפָּה וְשׁוֹבֵר כַּחַה, וְנוֹתֵן לָהּ נוֹי
וְיָפִי. וְהִיא אוֹמְרַת, שְׁחוּרָה אֲנִי -
מִצַּד שֶׁל הָעֲרָלָה, וְנֶאֱמָר - מִן הַצַּד
שֶׁל אוֹתוֹ הַחוּט שֶׁנִּמְשָׁךְ עָלֶי.

עוֹד, שְׁחוּרָה - מִצַּד שֶׁל הַחֲשָׁךְ
הָעֲלִיּוֹן כְּשֶׁמִּתְגַּבֵּר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר
(ישעיהו ט) כִּי הִנֵּה הַחֲשָׁךְ יִכְסֶה אֶרֶץ.
וְנֶאֱמָר - מִצַּד הָאוֹר הַקְּדוּמוֹן, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמָר (מִיכָה ז) כִּי אֲשֹׁב בַּחֲשָׁךְ -
מִצַּד הַשְּׂמָאל, ה' אוֹר לִי - מִצַּד
הַיְמִינִי.

אֲלֵ תְרַאֲנִי שְׂאֲנִי שְׁחַרְחֹרֶת (שיר א).
הִיא אוֹמְרַת לְאוֹכְלוֹסִיָּהּ, כְּמָה
עֲרֹבִיב זֶה לְכֶם, שְׂאֵל תְּרַאֲנִי
בְּזִמְן שֶׁמְכַסֶּה עָלֶי אוֹתוֹ הַצַּד,
וְלֹא תוֹכְלוּ לְהִיּוֹת מוֹאֲרִים מִמֶּנִּי
וְלְהִסְתַּכֵּל כָּלֵל בְּאוֹר שְׁלִי.

בְּנֵי אֲמִי נִחְרוּ בִי, שְׁהָרִי הִסְתַּלַּק
הַשֶּׁמֶשׁ לְמַעְלָה וְהִתְכַּבֵּס, וּבְנֵי
אֲמִי הִסְתַּלְּקוּ לְמַעְלָה, וּמִשׁוּם כֵּן
שׁוֹלְטַת הָעֲרָלָה, וְאַתֶּם אֵל תְּרַאֲנִי,
לֹא תוֹכְלוּ לְרֹאוֹת וְלְהִסְתַּכֵּל בְּאוֹר
שְׁלִי כָּלֵל. שְׁמֵנִי נִטְרָה אֶת
הַכְּרָמִים - הוֹאִיל וְהָעֲרָלָה אֲצִלִי,
וְהִיא יוֹנְקַת מִמֶּנִּי לְתַת
לְאוֹכְלוֹסִיָּהּ, וְלֹאֲתֶם הַמַּחְנוֹת
שֶׁל שְׂאֵר הָעַמִּים. כְּרָמֵי שְׁלִי לֹא
נִטְרָתִי - אֵלֶּה אוֹכְלוֹסֵי הַקְּדוּשִׁים,
שְׁלֹא יִכְלָתִי בְּאוֹתוֹ הַצַּד לְזוֹן
אוֹתֶם.

עֲבָשׁוּ יֵשׁ לְהִסְתַּכֵּל, מִי שֶׁמִּתְעַסֵּק
בְּשִׁיר, אֵיךְ אוֹמֵר תְּרַעוּמוֹת
וְקַנְטוֹרִים בְּרֵאשִׁית הַתְּשַׁבַּחַת?

וְאִי תִימָא יָאוֹת הוּא לְמִימַר הַכִּי. אֵינִי. דְּהָא
מִתְרִין סְטְרִין יָאוֹת הוּא. חַד, בְּגִין אוֹרַח
שְׁלִים, דְּלֹא יִקְטָרְגוּן עַל יִשְׂרָאֵל בְּנֵהָ. וְחַד,
דְּלֹא יַעֲכֹבוּן עָלֶיהָ מַלְסַלְקָא לְאַתְחַבְּרָא בְּבַעְלָהּ,
וְלִמְנַקֵּט נְיִיחָא. דְּהָא כָּלֵא בְּסִיְהָרָא.

דְּבִזְמַנָּא דְּאִיְהִי חִפְיָא נְהוּרָא דְּסִיְהָרָא, שְׁמִשָּׂא
לֹא אֶתְקַרַב בְּהֵדָה. בַּר חוּטָא חֲדָא
דְּחֹסֵד עֵילְאָה דְּאַתְמִשְׁיָךְ עָלֶיהָ, וְהִיא כְּרִי
בְּהֵהוּא קְלִיפָה וְתַבַּר חִילָה, וְיַהֲיִב לָהּ נוֹי
וְשִׁפִּירוֹ. וְאִיְהִי אֲמַרְת, שְׁחוּרָה אֲנִי מִסְטְרָא
דְּעָרְלָה. וְנֶאֱמָר מִסְטְרָא דְּהֵהוּא חוּטָא
דְּאַתְמִשְׁךְ עָלֶי.

תּוֹ, שְׁחוּרָה, מִסְטְרָא דְּחֲשָׁךְ עֵילְאָה כַּד
אַתְתַּקַּף. כְּמָה דְּאַתְ אֲמַר, (ישעיהו ס ב) כִּי הִנֵּה
הַחֲשָׁךְ יִכְסֶה אֶרֶץ. וְנֶאֱמָר, מִסְטְרָא דְּאוֹר
קְדָמָאָה. כְּמָה דְּאַתְ אֲמַר, (מִיכָה ז ח) כִּי אֲשֹׁב
בַּחֲשָׁךְ, מִסְטְרָא דְּשְׂמָאֵלָא. ה' אוֹר לִי, מִסְטְרָא
דְּיְמִינָא.

אֲלֵ תְרַאֲנִי שְׂאֲנִי שְׁחַרְחֹרֶת. הִיא אֲמַרְת
לְאוֹכְלוֹסִיָּהּ, כְּמָה עֲרֹבִיבָא דְּאֵ לְכוּן,
דְּאֵל תְּרַאֲנִי, בְּזִמְנָא דְּחִפְיָא עָלֶי הִיא סְטְרָא,
וְלֹא תִיכְלוּן לְאַתְנַהֲרָא מִנִּי, וְלְאַסְתַּכֵּלָא בְּנֵהוּרִי
כָּלֵל.

בְּנֵי אֲמִי נִחְרוּ בִי, דְּהָא אֶסְתַּלַּק לְעֵילָא שְׁמִשָּׂא
אַתְפְּנִישׁ, וּבְנֵי אֲמִי אֶסְתַּלְּקוּ לְעֵילָא, וּבְגִין
כֵּן שְׁלִטָא עָרְלָה, וְאַתּוּן אֵל תְּרַאֲנִי, לֹא
תִיכְלוּן לְמַחְמִי וְלְאַסְתַּכֵּלָא בְּנֵהוּרִי כָּלֵל.
שְׁמוּנֵי נוֹטְרָה אֶת הַכְּרָמִים, דְּהוֹאִיל וְהָעֲרָלָה
לְגַבִּי, וְהִיא יִנְקָא מִמֶּנִּי לְמִיְהִב לְאוֹכְלוֹסִין
דִּילָהּ, וְלֹאֲיִנוּן מִשְׁרִיין דְּשְׂאֵר עַמִּין. כְּרָמֵי שְׁלִי
לֹא נִטְרָתִי, אֵלִין אוֹכְלוֹסִין קְדִישִׁין דִּילִי, דְּלֹא
יְכִילְנָא בְּהֵהוּא סְטְרָא לְמִיזֵן לוֹן.

הִשְׁתָּא אִית לְאַסְתַּכֵּלָא. מֵאן דְּאַתְעַסֵּק בְּשִׁיר,

אֵלָא וְדַאי טַעַם קְדָמוֹן הוּא טוּד
הַתְּשֻׁבָּת, וְהַכֹּל הוּא בְּכַתוּב. עַל
פִּי אֵלֵיהּ נִגְזֵר.

שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֵאוּהּ וְגו' (סס). כְּתוּב
(תהלים מח) יָפָה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל
הָאָרֶץ וְגו'. יָפָה נוֹף - יָפִי הַנוֹף
שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, בְּסוּד הַהִכְלֵלָה
שֶׁל כָּל הָאוֹתוֹת.

שְׂבֻאֲשֵׁר נִחְקָקוֹת הָאוֹתוֹת
וְנִרְשָׁמוֹת בְּעֵץ הַחַיִּים, עוֹלוֹת כָּל
הָאוֹתוֹת וְנִרְשָׁמוֹת בְּאוֹת אַחַת,
וְנִכְלָלוֹת בְּאוֹתָהּ אוֹת. וְכִינּוּן
שֶׁנִּכְלָלוּ בוּ, אֵת כָּלָן הוּא מוֹצֵיא
אֲחֵר כָּד.

וְאוֹתָהּ הָאוֹת הִיא הַשְּׂבֻחַ שֶׁל
כָּלֵם. הָאוֹת הַזֶּה לֹא עוֹשֶׂה רֶשֶׁם
אֲחֵר חוּץ מִמֶּנָּה, מִשּׁוּם שֶׁהִיא
נִכְלָלֶת בְּתוֹכָהּ, וְלֹא עוֹשֶׂה רֶשֶׁם,
רַק טְמִירוֹת וְגִיזוֹת. וּמִי זֶה? זֶה
הָאוֹת י'.

שְׁהִיא נִקְדָּה אַחַת, בְּלִי רֶשֶׁם
אֲחֵר. לְכָל הָאוֹתוֹת יֵשׁ רֶשֶׁם
אֲחֵר עַל גְּבִי מְקוּמוֹ שְׂבֻחַת שֵׁם,
וְאוֹתוֹ הַרֶשֶׁם נִשְׁאָר בְּלִבָּן שֶׁל
אוֹתָהּ הָאוֹת, פְּרָט לִי שְׁהִיא
נִקְדָּה אַחַת, בְּלִי הִלְכָן שֶׁל מְקוּם
אֲחֵר.

וְהַנִּקְדָּה הַזֶּה יֵרֶשֶׁה הַפְּלָה הַזֶּה
בְּתַקוּנָהּ, וְהִיא נִקְדָּה אַחַת תּוֹף
צְבֹאוֹתֶיהָ וּמְחַנּוּתֶיהָ, וְנִקְרָאת י',
נִקְדָּה אַחַת.

וְכִינּוּן שְׁעוֹלָה בְּשֵׁם הַזֶּה וְנִקְרָאת
י', הִרִי שֶׁהִתְקַשְׁטָה בְּתַקוּן עֲלִיּוֹן,
וְאוֹמְרַת שְׁחוּרָה אֲנִי, אֵין לִי
מְקוּם לְהִכְלִיל אַחֲרִים בְּתוֹכִי
בְּזִמְנֵן הַזֶּה, שְׁהִרִי בְּשֵׁם שֶׁל י'
נִקְרָאתִי לְעֵלוֹת לְמַעְלָה.

וְעַל כֵּן שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֵאוּהּ, כְּמוֹ
הַתְּקוּן שֶׁלְמַעְלָה, הִרְאֵשׁ שֶׁל כָּל
הַדְּרָגוֹת. בְּזֶה הַתְּפַלְלָתִי בְּתוֹכִי
לְעֵלוֹת לְמַעְלָה, וְאֵין לִי בַּעַת
מְקוּם שֶׁל הַתְּפַשּׁוֹת אַחֲרַת
לְהַתְּגַלוֹת. הִרִי הַתְּפַסְּתִי בְּלִי
מְרָאֵה אֲחֵר, בְּסוּד שֶׁל נִקְדָּה
אַחַת, לְעֵלוֹת נִקְדָּה לְנִקְדָּה.

אֵיךְ אָמַר תְּרַעוּמִין וְקִנְטוּרִין, בְּשִׁירוֹתָא
דְּתוֹשְׁבַּחְתָּא. אֵלָא וְדַאי טַעַמָא קְדָמָאָה אִיהוּ
רְזָא דְּתוֹשְׁבַּחְתָּא, וְכֹלָא אִיהוּ בְּקָרָא. עַל פּוּמָא
דְּאֵלֵיהּ אֲתַגְזֵר.

שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֵאוּהּ וְגו', כְּתִיב, (תהלים מח א) יָפָה נוֹף
מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ וְגו', יָפָה נוֹף, שְׁפִירו
דְּנוּפָא, דְּאֵילָנָא דְּחַיִּי, בְּרְזָא דְּכִלְיָו דְּכָל אֲתוּוֹן.
דְּכַר אֲתוּוֹן מִתְחַקְקוֹן, וְאֲתַרְשִׁימוּ בְּאֵילָנָא דְּחַיִּי,
סָלְקוּן אֲתוּוֹן כּוּלְהוּ, וְאֲתַרְשִׁמוּ בְּחַד אֵת,
וְאֲתַכְלִילוּ בְּהוּא אֵת. וְכִינּוּן דְּאֲתַכְלִילוּ בֵּיהּ,
כּוּלְהוּ אֲפִיק לִוּן לְבַתַּר.

וְהוּא אֵת, אִיהוּ שְׂבֻחָא דְּכּוּלְהוּ. הֵאֵי אֵת, לֹא
עָבִיד רְשִׁימוּ אַחְרָא, לְכַר מִינָהּ, בְּגִין
דְּאִיהִי אֲתַכְלִילֶת בְּגוּהּ, וְלֹא עָבִיד רְשִׁימוּ בְּר
טְמִירוּ וְגִיזוּ. וּמֵאֵן אִיהִי אֵת י'.

דְּאִיהִי נִקּוּדָא חֲדָא, בְּלֹא רְשִׁימוּ אַחְרָא. כָּל
אֲתוּוֹן אֵת לִוּן רְשִׁימוּ אַחְרָא, עַל גְּבִי
אֲתַרִּיהּ דְּכְתִיב תְּמֹן, וְהוּא רְשִׁימוּ, אֲשַׁתְּאָר
בְּחִוּרוּ דְּהוּא אֵת, בְּר י' דְּאִיהִי נִקּוּדָה חֲדָא,
בְּלֹא חִוּרוּ דְּאֲתַר אַחְרָא.

וְהֵאֵי נִקּוּדָה, יִרְתָּא כְּלָה דָּא בְּתִיקוּנָהּ. וְאִיהִי
נִקּוּדָה חֲדָא גּוּ חִילָהּ וּמְשַׁרְיָאָה, וְאֲתַקְרִי
י', נִקּוּדָה חֲדָא.

וְכִינּוּן דְּסֻלְקָא בְּשֻׂמָּא דָּא, וְאֲתַקְרִי י', הָא
אֲתַקְשֻׁטַּת בְּתִיקוּנָא עֵילָאָה, וְאֲמַרַת
שְׁחוּרָה אֲנִי, לִית לִי אֲתָרָא לְאֲתַפְּלָלָא אַחְרִינִין
בְּגוּוֹאֵי בְּזִמְנָא דָּא. דְּהָא בְּשֻׂמָּא דִּי אֲתַקְרִינָא,
לְסֻלְקָא לְעֵילָא.

וְעַל דָּא, שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֵאוּהּ, בְּתִיקוּנָא דְּלְעֵילָא,
רִישׁ כָּל דְּרָגִין. בְּהֵאֵי אֲתַכְלִילָנָא בְּגוּוֵי
לְסֻלְקָא לְעֵילָא, וְלִית לִי הַשְּׂתָא אֲתַר פְּשִׁיטוּ
אַחְרָא לְאֲתַגְלִיא. הָא אֲתַכְפִּינָא בְּלֹא חִיזוּ אַחְרָא,
בְּרְזָא דְּנִקּוּדָה חֲדָא, לְסֻלְקָא נִקּוּדָה לְנִקּוּדָה.

ומשום שאני שחורה בלי התפשטות של מקום אחר - אל תראני, אין לךם רשות לראותני כלל, לא תוכלו לראות בי, שהרי אני בטמירות וגניזות, בסוד של נקדה אחת, שאין נודע בה כלל מקום.

שכבר האותיות יש מקום אחר בלבן, פרט לי, שאין לה התפשטות להראות כלל, וזוהי אל תראני שאני שחורת, בכל הצדדים, אין בי מקום לבן ומקום אחר לכלל בי אחרים. באהלי קדר, שטמירים תוף הסלעים ולא יוצאים החוצה. כך היא יונתי תמתי בתגוי הסלע, נקדה בתוף אוכלוסייה.

ביריעות שלמה, יריעות שלמה הם כלולים יחד באות אחת, ובאותה האות לא נראים בו כלל, והם שש, והם חמש, וזה סוד חמש היריעות תהיין חוברות, בלי פרוד כלל. ואחד שכולל אותם, שהוא טמיר וגנוז. והוא אות אחת, שאין בה לבן של מקום אחר.

וזהו האות ו', שאין בה מקום להראות בה כלל אחר, אלא הפל נסתר בתוכה. כך הנקדה הזו, היא בלי לבן של מקום אחר, והכל פלול בתוכה. ומי הפולל בתוכו? ששת הצדדים האחרים. באהלי קדר, זו אות אחרת, שיש בה כל הדרגות האחרות, שאין לה לבן של מקום אחר, והכל פלול בתוכו, וזוהי האות ז'.

האות הזו היא אהלי קדר. יריעות שלמה - זו האות ו', ועל זה ז' הוא, שבגני קדר כלם עורכים תמיד קרבות מפל שאר האמות, ועתידים לערף קרב בסוף הימים עם כל אמות העולם.

ועל זה שחורה אני, זו יו"ד. כמו שנתבאר, שאין בו הלבן של

ובגין דאנא שחורה בלא פשיטו דאתר אחרא, אל תראוני, לית לכו רשו למחזי לי כלל, לא תיכלון למחזי בי, דהא אנא בטמירו וגניזו, ברזא דחד נקודה, דלא אתידע בה אתר כלל.

דבר אתון אית לון דוכתא אחרא בחורו, בר י', דלית לה פשיטו לאתחזאה כלל. ודא הוא אל תראוני שאני שחורת, בכל סטריין לית בי אתר חורו, ודוכתא אחרא לאתכללא בי אחרנין. באהלי קדר, דטמירין גו טיגרי, ולא נפקי לבר. כך היא יונתי תמתי בתגוי הסלע, נקודה גו אוכלוסייה.

ביריעות שלמה, יריעות שלמה אינון פלילן בחדא באת חד, ובההוא את לא אתחזון ביה כלל. ואינון שית, ואינון חמש.

ורזא דא, (שמות כו ג) חמש היריעות תהיין חוברות, בלא פירודא כלל. וחד דכליל לון, דאיהו טמיר וגניז. ואיהו את חד, דלית ביה חיורו דאתר אחרא.

נדא איהו את ו', דלית בה אתר לאתחזאה בה פללא אחרא, אלא פלא סתים בגויה. כך האי נקודה, היא בלא חורו דאתר אחרא, וכלא פליל בגויה. ומאן פליל בגויה. שית סטריין אחרנין.

באהלי קדר, דא את אחרא, דאית בה פל דרגין אחרנין, דלית לה חורו דאתר אחרא, וכולא פליל בגויה, ודא איהו את ז'.

את דא, איהו אהלי קדר. יריעות שלמה, דא את ו'. ועל דא ז' איהו, דבגני קדר פוליהו

מגיחי קרבא תדיר, מפל שאר אומין וזמינין לאגחא קרבא בסוף יומין, בכל אומין דעלמא.

ועל דא, שחורה אני, דא יו"ד. כמה דאתמר, דלית ביה חורא דאתר אחרא, וכולא פליל בגויה. באהלי קדר, דא את ז', דהכי

מקום אחר, והכל כולל בתוכו. כְּאֵלֵּי קָדֵר, זו האות ו', שְׂכָף הוא, שְׂאִין בו הַלְבָן שֶׁל מְקוֹם אַחֵר. והכל כולל בתוכו. כִּירִיעוֹת שְׁלֹמֹה, האות ו', שְׂאִין בָּהּ לִבָּן שֶׁל מְקוֹם אַחֵר, והכל כולל בתוכו.

וְעַם כֹּל זֶה, אֵף עַל גַּב שְׁשָׁנִים הִלְלוּ, אֵהְלִי קָדֵר וִירִיעוֹת שְׁלֹמֹה, הֵם נִסְתָּרִים, וְאִין בְּהֵם לִבָּן אַחֵר, אִין נִסְתָּרַת וּגְנוּזָה כְּמוֹ הָאוֹת י'. ומשום כֵּף אֵל תְּרַאֲנִי, כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאֵר.

וְאִם תֹּאמַר, הָאוֹת ו' ? זו יוצאת מהאות ו' שְׁמַתְּפִשְׁטוֹת מְכַלְלוֹת זָכַר וְנִקְבָּה. ומשום שְׁיוּצֵאֵת מִהָאוֹת ו', אִינָה בְּחֻשְׁבוֹן בְּעֵצְמָה.

וְעַל זֶה שְׁנֵי אֵלוֹ הֵן שְׁחֹרוֹת בְּעֵצְמָן, וְהַכֹּלֵל שֶׁל אוֹתָם הַפְּנִימִיִּים, הַקְּרוּבִים שְׁלֵהֶם. וְאִין בְּהֵם הַלְבָן שֶׁל מְקוֹם אַחֵר, לְהִרְאוֹת. אֵהְלִי קָדֵר וִירִיעוֹת שְׁלֹמֹה, וּבְכֹל הָאוֹתִיּוֹת אִין בְּהֵן כְּמוֹ הָאוֹת י' שְׁנִסְתָּרַת בְּכֹל צְדָדִיָּה.

יְפֵה נוֹף (תהלים מח) - זֶהוּ הַנוֹף שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, שְׁיוּצֵא מִן הָאוֹת ו'. וְאַחֵר כֵּף נִכְלָל בָּאוֹת י'. כִּינֵן שְׁמֵרִיק אֵת כֹּל אוֹתָן הַבְּרִכוֹת בַּחֲבוּר אַחֵר, נִכְלָל בָּאוֹת י', וְהַכֹּל נִהְיֶה נִקְרָה אַחַת. וְהוּוּ מְשׁוֹשׁ כֹּל הָאֶרֶץ. אַחֵר שְׁנִכְלָל בָּאוֹתָהּ הַנִּקְרָה, הַכֹּל הוּוּ הַר צִיּוֹן, הַכֹּל נִקְרָה אַחַת הִיא.

אֵף עַל גַּב שֶׁהִיא קְטָנָה, וְלֹא נִרְאִית בָּהּ הַתְּפִשְׁטוֹת אַחֲרֵת לִבָּן לְכֹלל בָּהּ אַחֲרִים, הִיא קְרִיַת מְלֶךְ רַב. וְאוֹתוֹ הַמְּלֶךְ רַב, עֲלִיּוֹן וְשׁוֹלֵט בְּכֹל אוֹכְלוֹסִיו, כֹּלָם נִכְנָסִים לְתוֹךְ הַנִּקְרָה הַזֶּה שֶׁהִיא י'.

וְזוּרְוִי (קהלת ט) עִיר קְטָנָה וְאֲנָשִׁים בָּהּ מְעַט, שְׂאִין בָּהּ הַלְבָן שֶׁל מְקוֹם אַחֵר, לְהַכֹּלֵל וְלַהֲכַנִּים אַחֲרִים לְתוֹכָהּ. וְכֹא אֵלֶיהָ מְלֶךְ גְּדוֹל

אִיהוּ, דְּלִית בֵּיהּ הַחוּרָא דְאַתְר אַחְרָא, וְכוּלָּא כְּלִיל בְּגוּיָהּ. כִּירִיעוֹת שְׁלֹמֹה, אֵת ו', דְּלִית בֵּיהּ הַחוּרוֹ דְאַתְר אַחְרָא, וְכוּלָּא כְּלִיל בְּגוּיָהּ. וְעַם כֹּל דָּא, אֵף עַל גַּב דְתַרִּין אֵלִין, אֵהְלִי קָדֵר וִירִיעוֹת שְׁלֹמֹה, אִינוּן סְתִימִין, וְלִית בְּהוּ חוּרוֹ אַחְרָא, לִית סְתִים וּגְנוּזֵי כְּפָת י'. וּבְגִין כֵּךְ, אֵל תְּרַאוּנִי, כְּמָא דְאַתְמַר.

וְאִי תִימָא, אֵת ו'. הִיא, נִפְקָא מֵאֵת ו', דְאַתְפְּשֵׁט מִכְּלָלוֹ דְכַר וְנוֹקְבָא. וּבְגִין דְנִפְקַת מֵאֵת ו', לָאו אִיהוּ חוּשְׁבָנָא בְּגִרְמָה.

וְעַל דָּא, תַרִּין אֵלִין, אִינוּן שְׁחֹרוֹת (דף פו ע"א) בְּגִרְמִיָּהוּ, וְכֹלְלָא דְאִינוּן פְּנִימָאִין, קְרַבִּין דְלַהוּן. וְלִית בְּהוּ חוּרוֹ דְאַתְר אַחְרָא, לְאַתְחַזְאָה. אֵהְלִי קָדֵר וִירִיעוֹת שְׁלֹמֹה, וּבְכֹל אַתְוון, לִית בְּהוּ כְּפָת י', דְאִיהִי סְתִים מִכֹּל סְטֵרוֹי.

יְפֵה נוֹף, דָּא נוֹפָא דְאֵילָנָא דְחַיִּי, דְנִפְיַק מֵאֵת ו'. וְלִבְתַר אַתְכְּלִיל כְּפָת י'. כִּינֵן דְאֵרִיק כֹּל אִינוּן בְּרַכָּאן בַּחֲבוּרָא חָדָא, אַתְכְּלִיל כְּפָת י', וְהוּוּ כּוּלָּא נִקְוּדָה חָדָא. וְדָא אִיהוּ מְשׁוֹשׁ כֹּל הָאֶרֶץ. לְבַתַר דְאַתְכְּלִיל בְּהוּוּ נִקְוּדָה, כְּפָת אִיהוּ הַר צִיּוֹן. כְּפָת נִקְוּדָה חָדָא אִיהִי. אֵף עַל גַּב דְאִיהִי זְעִירָא, וְלֹא אַתְחַזְיַאת בָּהּ פְּשִׁיטוֹ אַחְרָא, וְחוּרוֹ, לְאַתְכְּלִילָא בָּהּ אַחְרָנִין, קְרִיַת מְלֶךְ רַב אִיהִי. וְהוּוּ מְלֶךְ רַב, עֲלִיָּאָה וְשְׁלִיטָא בְּכֹל אוֹכְלִסֵּין דְלִיָּהּ, כּוּלְהוּן עֲאֵלִין גּוֹ הֵאִי נִקְוּדָה דְאִיהִי י'.

וְדָא אִיהִי (קהלת ט ט) עִיר קְטָנָה וְאֲנָשִׁים בָּהּ מְעַט, דְלִית בָּהּ הַחוּרוֹ דְאַתְר אַחְרָא לְאַתְכְּלִילָא וְלֹאֲעֵלָא אַחְרָנִין בְּגוּוּהּ. וְכֹא אֵלֶיהָ מְלֶךְ גְּדוֹל, דָּא אֵת ל', דְאִיהִי מַגְדָּלָא דְפָרַח בְּאוּרָא דְכִנְיָ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בשורה משמחת ביותר
לעם ישראל

ערוץ
הזוהר
העולמי

קול הזוהר
0722-990044

"תיבת נח" של הרשב"י

לראשונה בהסטוריה היהודית!
יאכטה בלב ים

המשדרת ערוץ חדש "קול הרשב"י ו-"קול הזוהר"
24 שעות ביממה לכל העולם כולו!

עם ישראל מודה לתורם האוניה
ניתנה להצלחה מרובה ולביטול גזירות רעות מעם ישראל,
ולביאת המשיח בחדס וברחמים.

את קול הזוהר תלמדו, ואת שופרו של משיח תשמעו.

להפעלת הערוץ דרוש לנו משדר רב עוצמה
שעלותו כ-150,000 ₪!

זכה גם אתה להיות שותף בזכות העצומה

חייג עכשיו ותזכה לעולם הבא: 054-4577956 / 0548-436784

ניתן להקדיש לעילוי נשמת, לזיווג הגון, לרפו"ש, לאריכות ימים,
לפרנסה טובה, נחת מהילדים, ולכל הישועות.
אפשרות לפריסת תשלומים.